

[Lysholt Hansen.]

for. Folkekirken må være interesseret i at få større kredse i tale, og enhver udelukkelse gennem krav om en urimelig betaling for benyttelse af en kirke til kirkelige formål af kredse inden for folkekirken, der måtte have en anden åndelig indstilling end stedets præst eller menighedsrådsflertal, må jeg anse for helt urimelig. Jeg føler mig da også overbevist om, at det cirkulære, udvalget i betænkningen har bedt den højtærede kirkeminister om at udsende, vil blive så klart, at noget sådant ikke kan ske.

Om de øvrige bemærkninger i betænkningen vil jeg kun sige, at vi i mit parti er klar til at ændre loven, så menighedsrådernes godkendelse skal indhentes, hvis det viser sig, at retten til i visse tilfælde at lade andre end de ansatte kirkefunktionærer forrette kirkebetjentens gerning i praksis skulle give anledning til vanskeligheder, således som Landsforeningen af Menighedsråd har givet udtryk for.

På mit partis vegne må jeg på linje med hele udvalget erklære mig enig med kirkeministeren i, at som lønningskommissionens henstilling vedrørende folkekirkens lønningsvæsen er udformet, er der ingen mulighed for at imødekomme de ønsker, der er fremsat af Sammenslutningen af tjenstemandsansatte Kirkefunktionærer i Danmark.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale de stillede ændringsforslag til vedtagelse.

Skov Thulesen: Jeg har ved anden behandling af dette lovforslag kun et par bemærkninger at gøre.

Jeg omtalte ved første behandling ret nøje spørgsmålet om at sikre mindretallets ret, f. eks. vedrørende visse organisationers muligheder for at få adgang til at benytte kirkerne på rimelige vilkår. Vi har drøftet dette problem i udvalget, men har ikke kunnet finde frem til et grundlag for en egentlig ændring af loven. Der er dog enighed om, at der i et cirkulære skal gives udtryk for, at organisationer eller foreninger bør have kirkerne stillet til rådighed for de mindst mulige udgifter for de pågældende, når de ønsker at benytte kirkerne til kirkelige møder og gudstjenester. Der må altså ikke anvendes økonomiske sanktioner, og jeg har forstået den højtærede

kirkeminister således, at man fra ministeriets side vil have opmærksomheden henledt på, at en sådan henstilling bliver fulgt.

Vi har fra vor side endvidere ønsket spørgsmålet om sognebåndsløseres valgret og valgbarhed under en eventuel vakanceperiode løst. Dette problem har ministeren, som det fremgår af betænkningen, lovet at løse i forbindelse med revisionen af menighedsrådsloven.

Landsforeningen af Menighedsråd har ønsket indføjlet en lovbestemmelse, hvorefter menighedsrådets godkendelse er en forudsætning for, at andre end de ansatte kirkefunktionærer kan forrette tjeneste. Vi har fra vor side ment, at en sådan tilføjelse kunne være rimelig, men udvalget som helhed har ikke ment, at den i øjeblikket er påkrævet.

Spørgsmålet om lægfolks adgang til at prædike også ved de faste gudstjenester, som jeg var med til at rejse ved første behandling, er vel løst på den måde, at det er en forudsætning, at vedkommende præst selv prædiker over dagens tekst. Jeg har personlig ligesom den ærede socialdemokratiske ordfører ønsket, at denne forudsætning havde været helt udeladt, men spørgsmålet har, som det også har været nævnt, været forelagt landets biskopper, og de går i vid udstrækning ind for, at biskoppens tilladelse skal foreligge i hvert enkelt tilfælde, og at biskopperne kun kan give denne tilladelse under forudsætning af, at præsten prædiker over dagens tekst. Mit parti er derfor tilfreds med, at denne forudsætning er nedfældet i lovforslaget. Udvalget har så i øvrigt ment, at det ikke var nødvendigt at kræve biskoppernes tilladelse i hvert enkelt tilfælde. I erkendelse af, at det for disse loves vedkommende er sådan, at man faktisk først lovfæster, når praksis har beredt jorbunden for en revision, skal jeg erklære mig tilfreds med, at lægfolk nu også kan prædike ved de faste gudstjenester; så kan udviklingen måske gøre den reservation, der er tilbage, overflødig.

Endelig vil jeg lige nævne en sproglig ændring, som jeg mener er meget værdifuld, idet den peger henimod det nordiske samarbejde. Det hedder i den nuværende lov, at norske, svenske og islandske præster kan komme til at prædike i de danske